

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116221431
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116221431.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpenej: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: Z. O., nar. XX. A. XXXX, bytom L. XX, o zaplatenie 4.961,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 28. septembra 2018 č. k. 33Csp/99/2016-60, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd p r i p ú š ť a zmenu strany sporu tak, že namiesto žalobkyne Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, vstupuje EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania p o t v r d z u j e.

III. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.812 eur s vyčísleným úrokom z omeškania 9,94 eur a s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 4.812 eur od 22.1.2016 do zaplatenia, do tridsiatich dní od právoplatnosti rozhodnutia, II. vo zvyšku žalobu zamietol, III. žalobkyni priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 26 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1 až 4, § 488, § 489, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“, alebo len „O. z.“), § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. d/, g/, h/, § 9 ods. 2 písm. j/, k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 290, § 295 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania (ďalej len „nariadenie vlády“).

Vecne dôvodil uzavretou zmluvou o úvere č. 1533956222 medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 25.2.2015, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 5.000 eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 94 eur, počet splátok 108. Žalobkyňa úver zosplatnila, nakoľko žalovaný neplatil splátky úveru riadne a včas. Predmetná zmluva bola súdom prvej inštancie kvalifikovaná ako spotrebiteľská zmluva (§ 52 O. z.). Keďže sa jednalo aj o spotrebiteľský úver, podstatnou náležitosťou zmluvy mal byť údaj o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/

ZoSÚ) a údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Dodal, že v zmluve je uvedená položka "celková čiastka úveru", čo je však iný termín a tomuto zodpovedá suma 5.000 eur. Ak aj položka uvedená v zmluve v sume 10.008,60 eur mala plniť funkciu uvedenia celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, táto nebola uvedená správne, keď dlžník mal plniť 108 mesačných splátok po 94 eur, zo zmluvy tak vyplýva povinnosť žalovaného uhradiť žalobkyni celkom sumu 10.152 eur (94 eur x 108 mesiacov), ktorá suma tak mala byť v zmluve správne uvedená ako celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť. Povinnosť úhrady 108 splátok zo strany žalovaného zodpovedá i v zmluve uvedený termín konečnej splatnosti úveru dňa 25.2.2024. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ je zrejmé, že zákon vyžaduje uvedenie konkrétnej sumy v správnej výške, čo v danej zmluve splnené nebolo. Spotrebiteľská zmluva musí obsahovať všetky v zákone stanovené povinné náležitosti. Spotrebiteľ mal byť jasne informovaný o rozsahu svojej povinnosti, pričom celková čiastka, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť predstavuje náliežnosť, podľa ktorej spotrebiteľ posudzuje rozsah svojej konečnej platobnej povinnosti, a ktorá vzhľadom na jej charakter môže ovplyvniť rozhodovanie spotrebiteľa o čerpaní, či nečerpaní daného úveru. Keďže v zmluve nebola správne uvedená celková čiastka, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť, mal súd za to, že táto náliežnosť nebola v zmluve obsiahnutá riadne a teda absentovala. Súd prvej inštancie dospel ďalej k záveru, že aj obsahová náliežnosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) v zmluve absentovala. Poskytnutý úver pre absenciu uvedených obligatórnych náležitostí zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ). Žalobu považoval za dôvodnú len v časti nevrátenej istiny z poskytnutej sumy, bez akýchkoľvek poplatkov a úrokov a to vo výške 4.812 eur (5.000 eur ako poskytnutá suma - 188 eur ako suma, ktorú žalovaný zaplatil). Súd preto v tejto časti žalobe vyhovel. Rovnako vyhovel žalobe v časti vyčísleného úroku z omeškania v sume 9,94 eur. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením súd priznal žalobkyni i úroky z omeškania, ktorých výška je stanovená vykonávacím predpisom, a to o 5 percentuálnych bodov viac, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platnej ku dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

S poukazom na § 232 ods. 3 CSP vzhľadom na výšku priznaného plnenia, určil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť uhradiť priznanú sumu v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne úspechom v konaní žalobkyne v rozsahu 63 % a úspechom žalovaného v rozsahu 37 %, v dôsledku čoho žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 26 %.

2. Proti tomuto rozsudku zjavne v jeho zamietajúcej časti podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne navrhla zmenu rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobe bude vyhovené aj v zamietajúcej časti. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP, pretože súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Názor súdu, že zmluva neobsahovala údaj požadovaný zákonom a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považuje za nesprávny. Úlohou zákonnej úpravy bolo zabezpečiť, aby spotrebiteľ vedel posúdiť rozsah svojho záväzku. Takéto rozčlenenie nie je v súlade s požiadavkami smernice 2008/48/ES. V danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru. Údaj, ktorý zmluva obsahovala v zmysle zákona, bol postačujúci. Pri eurokonformnom výklade nemožno dospieť k záveru, že by údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ absentoval. Priemerný spotrebiteľ nebude skúmať každú jednu splátku samostatne. Poukázala na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z., ktorý sa dotkol predmetného ustanovenia zákona a súčasne poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9.11.2016, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, v Banskej Bystrici a v Košiciach. Uvedenou otázkou sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 22.2.2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017. K celkovej čiastke úveru uviedla, že ani s týmto záverom, pokiaľ ide o túto náliežnosť zmluvy, sa so súdom prvej inštancie nestotožňuje. Pre vyjadrenie celkovej čiastky zákon používa len všeobecný vzorec súčtu výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Ďalší spôsob výpočtu zákon neukladá. Celková suma úveru bola uvedená v správnej výške. Súd prvej inštancie zrejme vychádzal z kalkulačky na internete, ktorá poskytuje nezáväzný informatívny výpočet. Zmluva o úvere obsahovala údaje v súlade so zákonom tým spôsobom, aby boli pre spotrebiteľa čitateľné a bez pochybností.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie treba (napriek námietkam žalobkyne) považovať za vo výroku vecne správny.

5. V priebehu odvolacieho konania žalobkyňa navrhla zmenu strany z dôvodu postúpenia pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2019 zo 6.5.2019 uzavretej medzi žalobkyňou ako postupníkom a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803 ako postupníkom. V prílohe 1 k zmluve pod poradovým č. 725 je uvádzaná aj pohľadávka žalobkyne voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania. Postupník oznámil, že súhlasí so vstupom do predmetného konania na strane žalobkyne.

6. Podľa § 80 ods. 1 CSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

7. Podľa § 80 ods. 2 a 3 CSP súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované. Podľa § 80 ods. 3 CSP ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

8. Súd vyhovel návrhu na zmenu na strane žalobkyne, ktorá bola vecne legitimovaná k tomuto procesnému úkonu a novonastupujúci subjekt udelil súhlas so vstupom do konania, pretože predloženými listinnými dôkazmi bolo preukázané, že došlo k právnej skutočnosti prevodu práv, pričom zmena sporových strán bola navrhnutá ešte pred skončením odvolacieho konania. Súd skúma, či právna skutočnosť je spôsobilá mať za následok prevod práva, o ktoré v konaní ide. Otázkou, či tvrdené právo malo byť prevedené na iného, sa súd zaoberá v rozhodnutí vo veci samej, nie pri skúmaní právneho nástupníctva (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 743/2006).

9. Odvolací súd preto pripustil zmenu subjektu na strane žalobkyne, vzhľadom na preukázané procesné nástupníctvo, naplnením vyššie uvedených kumulatívnych predpokladov (podľa § 80 ods. 1 a 2 CSP).

10. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanému na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ) a neuvedením celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ).

11. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a k/ ZoSÚ účinného ku dňu uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: j/ ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

12. Podľa § 11 ods. 2 písm. b/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

13. Súd prvej inštancie správne konštatoval, v zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe, že predmetná obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky.

14. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít sp. zn. 7 Cdo 128/2016, 7 Sžo 61/2015. Až uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 146/2017 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

15. Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti Pohotovosť, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2019, článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. Vzhľadom na uvedené závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

16. Právny názor, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky v zmluve podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o. je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej autority s týmto rozhodnutím (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 31. októbra 2019 sp. zn. 10Co/224/2018).

17. Súd prvej inštancie však konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru i pre absenciu ďalšej obligatórnej náležitosti (celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť).

18. Neobstojí námietka odvolateľky o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ).

19. Zmluva obsahuje totiž záväzok žalovaného splácať dlh v 108 mesačných splátkach po 94 eur, t. j. spolu 10.152 eur, teda ide o sumu vyššiu, ako sa uvádza v zmluve - 10.008 eur (uvedené teda

nezodpovedá skutočnosti), navyše označenej ako suma celkovej čiastky úveru (porov. ods. 19 a 20 rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/164/2019, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/4/2019). Tu treba dodať, že celková výška/čiastka úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-377/14).

20. Kvantifikáciou počtu splátok a ich vynásobením výškou jednotlivých splátok nie je možné dospieť k sume, ktorá bola uvedená v zmluve (porov. ods. 11 rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/142/2018).

21. Predmetná zmluva (zrozumiteľne a zreteľne) neobsahovala (správny) údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), pričom išlo o okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku. Konštatovanie súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru podľa § 11 ods. 2 písm. b/ ZoSÚ vzhľadom na vyššie uvedené bolo preto správne.

22. Pre úplnosť sa dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania (strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04).

23. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj odvolaním (samostatnými námietkami) nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

24. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol úspešný v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaný v odvolacom konaní ostal pasívny, do konania sa nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon), náhrada trov odvolacieho konania žalovanému priznaná nebola (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

25. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.